

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνι δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 10 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 37

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλὰ νὰ ποὺ τὰ βάσανα τοῦ δυσ-
τυχημένου Φραγκίσκου δὲν τέλειω-
σαν ὡς ἐδῶ. Μόλις ὁ μικρὸς ἦπιε
λίγο ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ποὺ ἦταν στὸ δο-
χεῖο τὸ ἄφησε πάλι κατὰ γῆς κάνον-
τας φοβερὲς γκριμάτσες.

Τί εἶχε λοιπὸν πάθει ;
Τίποτε, μόνο ποὺ τὸ δο-
χεῖο δὲν εἶχε νερὸ ἀλλὰ
γάλα ξυρισμένο, πράμμα
θαυμάσιο γιὰ τὴν χώνευση
ἀλλὰ ποὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη
μεριὰ ἔχει δυσάρεστη γεῦ-
σι γιὰ ὅσους δὲν τὸ ἔχουν
συνηθίσει.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔ-
κοψε τὴν ὁρεξί τοῦ Φραγ-
κίσκου. Ἡ ζημιὰ ὅμως
δὲν ἦταν μεγάλη, γιὰτὶ
ἡ πιατέλλα, ἦταν σχεδὸν
ἄδεια.

Ἀφοῦ τὰ παιδιὰ τε-
λείωσαν τὸ φαί τους ἐτοι-
μάστηκαν νὰ γυρίσουν πάλι
στὴν προτερინή τους
θέσι καὶ νὰ ξανακοιμη-
θοῦν. Ἐξαφνα ὅμως ὁ
Ἀλῆς βὲν Ἀμάρ πετιέ-
ται ἀπάνω, τ' ἀρπάζει τὰ
δυστυχημένα καὶ τὰ πετά-
ει ἔξω, κλείνοντας ὕστερα
καλὰ τὴν πόρτα.

Ποῦ νὰ φανταστοῦν οἱ τρεῖς μι-
κροὶ τέτοια περιποίησι. Δὲν ἤξεραν
τί νὰ ποῦν σὰν εἶδαν τὸν κύριο Ἀλῆ
βὲν Ἀμάρ ν' ἀγριεύῃ ἔξαφνα τόσο,
ἐνῶ ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα καθόταν
ἡσυχος καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν
ἐνοίαζε καθόλου γιὰ τὴν παρου-
σίᾳ τους.

Ἐκεῖνα τὰ κακόμοιρα, ὅταν βρέ-
θηκαν ἔξω, ζάρωσαν μπρὸς στὴν
πόρτα μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν.

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ νύχτα ἦταν λαμ-
πρότατη καὶ ζεστὴ κι' ἔτσι ἀπο-
φάσισαν νὰ κοιμηθοῦν ὅπως, ὅπως.

Ἐπλάγιασαν λοιπὸν χάμου στὸ γυ-
μνὸ χῶμα, καὶ ἐκεῖ ποὺ τὰ ἐπαιρνε
ὁ ὕπνος, ἀνοίγει σιγά-σιγά ἡ πόρτα
κι' ἕνα χέρι τοὺς ρίχνει ἕνα παλιδὸ
χαλί.

Ἡ καλὴ Οὐρίδα, ἀφοῦ δὲν τὰ κα-
τάφερε νὰ πείσῃ τὸν ἄγριο ἄντρα τῆς

Ἡ Οὐρίδα τοῦ ἔδειξε ἕνα βουνό,
κατὰ τὴν ἐντελῶς ἀντίθετη μεριά...

νὰ μὴν διώξῃ τὰ παιδιὰ,
τοὺς ἔρριξε τὸ χαλί ἐ-
κείνο γιὰ νὰ τ' ἀπλώ-
σουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν

σ' αὐτὸ κι' ὅχι κατάχαμα στὴ γῆ.

Σὲ λίγο οἱ τρεῖς μικροὶ κοιμόν-
ταν σὰν νὰ βρίσκονταν ξαπλωμένοι
στὸ πιδὸ μαλακὸ καὶ ἀναπαυτικὸ
κρεβάτι.

Μιά ὥρα ὅμως ὕστερα ὁ Γιάννης
ξύπνησε ἀπὸ τὰ βογγητὰ τοῦ Φραγ-
κίσκου.

— Τί ἔχεις, Φραγκίσκο, τὸν ρώ-
τησε σιγά-σιγά, μήπως εἶσαι ἄρ-
ρωστος ;

— Ὅχι· μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ
κοιμηθῶ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Δὲν
ξέρω τί ἔχω· εἶναι σὰν νὰ μοῦ κεν-
τοῦν χιλιάδες βελόνες ὅλο μου τὸ
κορμί καὶ σὰν νὰ περπατοῦν στὸ
πρόσωπό μου ζωῦφια.

— Καλὲ τί λές, θὰ ὀνειρεύεσαι.
Κοιμήσου καὶ δὲν εἶναι τίποτε.

Ἄλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ λόγο του
ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ αἰσθάνεται τὸ
ἴδιο. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά
ξύπνησε κι' ὁ Μιχαλάκης
μὲ τὸ ἴδιο παράπονο.

— Μὰ τί τρέχει ; εἶπε
ὁ Μιχαλάκης κλαίγοντας.
Δὲν βαστῶ πιά μοῦ φαί-
νεται σὰν νὰ μὲ τσιμποῦν
χιλιάδες φύλλοι.

— Μπα, εἶπε ὁ Γιάν-
νης, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο
νὰ παραπονιέσαι γιὰ τοὺς
φύλλους. Οἱ φύλλοι δὲν
τρῶν.

Ὁ Γιάννης εἶχε δίκιο·
ἦσαν φύλλοι, ἀλλὰ τί εἶ-
δους καὶ πόσοι!

Γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς κά-
ποια ἰδέα τί πράγμα ἦταν,
θὰ ἔπρεπε νὰ ταξιδέψῃ στὰ
μέρη ἐκεῖνα, ἀλλοιῶς εἶ-
ναι τῶν ἀδυνάτων, ἀδύνα-
το νὰ τὸ φαντασθῇ. Γι'
αὐτὸ οἱ τρεῖς μικροὶ εἶ-

δαν κι' ἔπαθαν ὁλόκληρη τὴ νύχτα.

Τί νὰ κανοῦν ὅμως ;

Ὁ Γιάννης κάνοντας πολὺ σωστά
ἔδωκε τὰ ρούχα του καὶ τὰ ἐτίναξε
καλὰ, ἀφοῦ δὲ ἐδοῆθησε καὶ τ' ἀ-
δέλφια του νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, ἄλλα-
ξαν τόπο καὶ πῆγαν καὶ ξάπλωσαν
λίγο μακρύτερα. Ἐκεῖ ἡσύχασαν κά-
πως κι' ἕνας ὕπνος γλυκύτατος τοὺς
ἔκανε νὰ ξεχάσουν καὶ τοὺς φύλλους
καὶ τὰ τσιμπήματά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὸ λιοντάρι τοῦ Βοῦ· Ἰζέλ

Τὰ παιδιὰ ξεκουράζονται πολὺ
εὐκολά. Ἔτσι τὰ τρία παιδιὰ—τρεῖς

ἀλθινοί ἥρωες—ἐξύπνησαν πρὶν ἀκόμη βγῆ ὁ ἥλιος, ὅλο ζῶν καὶ δύναμη, σὰν νὰ μὴν εἶχαν διόλου κακοπεράσει τὴ νύχτα.

Ὁ Γιάννης εἶχε ὄρεξη ν' ἀρχίσουν ἀμέσως κιόλας τὴν πορεία τους γιὰ νὰ ξεπεράσουν καιρὸ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερίᾳ δὴν ἤθελε νὰ φύγουν χωρὶς νὰ εὐχαριστήσουν τὴν πονόψυχη νέα γιὰ ὅσα καλὰ τοὺς ἔκανε.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ περιμένουν ὥς πού ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τῆς καλύδας, μῆλο πού δὲν εἶχαν καμμιά ὄρεξη ν' ἀντικρύσουν τὰ μοῦτρα τοῦ εὐγενέστατου κυρίου Ἀλῆ δὲν Ἀμάρ.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ πρόβαλε ἀπὸ αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ Οὐρίδα κρατώντας στὸν ὦμο τῆς ἑνα σταμνί. Ἐπήγαινε στὸ ποτάμι νὰ φέρῃ νερό. Ὅταν πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ παιδιὰ τοὺς ἔρριξε ἕνα σακκουλάκι μὲ παξιμάδια καὶ χουρμάδες.

Ὁ Γιάννης μῆλο πού δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, μιά καὶ δὲν μιλοῦσε τὴν γλῶσσα τῆς, προσπάθησε μὲ διάφορα νοήματα καὶ σχήματα καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀκόμα, νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ. Καὶ στ' ἀλήθεια τῶκανε τόσο καλὰ, πού ἡ Οὐρίδα τὸν κατάλαβε.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἤθελε νὰ τὴν ρωτήσῃ καὶ πού πέφτει τὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ λέῃ «Βοῦ Ἰζέλ, Βοῦ Ἰζέλ» καὶ νὰ δείχνῃ μὲ τὸ χέρι του κατὰ τὸ μέρος πού νόμιζε πῶς θὰ ἦταν τὸ βουνό.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΟΥ ΤΙΓΡΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

—(Συν. ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος)—

Ἡ Φροσούλα στενοχωρήθηκε. Ἐπειπε ὁ Τίγρης νὰ καταλάβῃ τὸν κίνδυνον. Μὰ ἐκεῖνος χαμπάρι δὲν ἔπαιρνε. Ἡ θεία Κατίνα ὅλο καὶ μουρμούριζε : «Τὸ δικάλο βάλαμε σπῖτι μας, θὰ τὸ σπάσω στὸ ξύλο τὸ παλιόγατο».

Καὶ τότε ἡ Φροσούλα πῆρε τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση νὰ τὸν δείρῃ. Προτιμοῦσε νὰ τὸ κάνῃ ἐκεῖνη παρὰ οἱ ἄλλοι. Μπορεῖ νὰ τῆς τὸ σκοτώνανε. Ὑποσχέθηκε ὥστόσο νὰ τοῦ τῆς δώσῃ γερὰ γιὰ νὰ τὸν συνετίσῃ. Καὶ κράτησε τὸ λόγο τῆς. Τὴν πρώτη φορά πού τὸν εἶδε πάνω στὸ τραπέζι, τοῦπαξε κάμπους μ' ἕνα ξύλο. Ὁ Τίγρης θάρρεψε πῶς τοῦκανε παιγνίδια. Ἀ, μὰ ὅχι ! Ἐκεῖνη δὲν ἀστεϊεύσταν. Ὁ Τίγρης διαμαρτυρήθηκε. «Νιάρρ, νιάρρ, τί συμπεριφορὰ

ἦταν αὐτὴ ; Δὲν τὸν εἶχε μάθῃ ἔτσι». Σούφρωσε τ' αὐτιά του καὶ ζάρωσε πάνω στὸ τραπέζι πεισματωμένος.

Ἡ Φροσούλα ἀγανάκτησε. «Τί ἀφιλότιμο γατὶ ἦταν τοῦτο ;» Τὸν ἄρπαξε μὲ θυμὸ καὶ τὸν πέταξε χάμω. Μὰ ἐκεῖνος σὰν τέλειος τζέντλεμαν δὲν κράτησε κακία. Ἀμέσως ἦρθε καὶ τρίφτηκε στὰ πόδια τῆς κι ἄρχισε ὑστερα τὰ χοροπηδήματα προσπαθώντας νὰ φτάσῃ τὸ ξύλο πού κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς. Τέτοια μακροθυμία τὴν ἀφώπλισε. Στὴ στιγμή τὰ φτιάξανε πάλι.

Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλήφθηκε κι' ἄλλες φορές. Ἡ Φροσούλα κατάλαβε πῶς τὸ ξύλο τῆς, καὶ τὸ πιδόνατο ἀκόμα, δὲν τὸ πολυλογάριζε. Ἀγωνιζότανε λοιπὸν νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του καὶ νὰ προλαβαίνῃ τὰ . . . ἀτυχήματα. Φαντασθῆτε τώρα τὴν τρομάρια τῆς, δταν τὸν τσάκωσε μιά μέρα μέσα στὸ μπουφὲ τῆς κουζίνας πλάι στὰ ποτήρια ! Αὐτὴ ἡ Μαρία ἔφταιγε, πού τὸν εἶχε ἀφήσει ἀνοικτό. Εὐτυχῶς πού ἡ Φροσούλα πρόλαβε τὸ κακό. Ἐξ ἄλλου κι' ὁ Τίγρης περπατοῦσε ἀνάμεσα στὰ γυαλικά καὶ τὰ μπιμπελῶ σὰν βιρτουόζος ἀκροβάτης. Παρ' ὅλες τὶς τρέλλες δὲν εἶχε στὸ παθητικὸ του οὔτε μιά ζημιά.

Μιά μέρα τὸν χάσανε. Ψάξανε παντοῦ σ' ὅλα τὰ δωμάτια, κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα, μὰ ἐκεῖνος εἶχε γίνῃ ἀφαντος. Ἡ Φροσούλα βρισκόταν σὲ ἀπόγνωση : «Ἀχ, μαμμά μου, πάει, ἔφυγε ! ἄχ, μαμμά μου, τὸν ἐδιώξατε» κλαψούριζε συνεχῶς κι' ἔχυνε πικρὰ δάκρυα.

Ἡ Μαρία τὸν εἶχε δὴ ὥστόσο μιά στιγμή νὰ μπαίνῃ στὴν κάμαρα τοῦ μπαμπᾶ. Γιὰ χιλιοστή φορά ψάξανε κι' ἐκεῖ, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὡς κι' ἡ μαμμὰ ἐνδιαφέρθηκε, ἀκόμα κι' ἡ θεία Κατίνα γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνιση. Ὅτι χάθηκε τὸ γατὶ καμμιά ἀμφιβολία. Ἀλλὰ πῶς ; πότε ;

— Μὰ ἐπιτέλους ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τὸ κατάπιε ; ἔκανε ἡ μαμμὰ ἀγανακτισμένη, κι' ἀνοίξε τὴ ντουλάπα τῆς νὰ κρεμάσῃ ἕνα φόρεμα. Ἐκεῖ μέσα ὁ Τίγρης ἀμέριμνος κοιμότανε ὕπνῳ βαθύ.

Ἄλλο του ἀκατανόητο καπρίτσιο ἦταν νὰ κοιμάται κάθε βράδυ στὰ πιδ ἀπίθανα μέρη καὶ διαρκῶς ἄλλου. Ἀς τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἕνα τόσο ὠραῖο καλαθάκι ἡ Φροσούλα. Κάθε πρωτὸν τὸν βρῖσκανε, πότε στὸ τζάκι, πότε στὸ ψυγεῖο, ἢ τὸ μπουφέ. Μιά μέρα τὸν ἀνακαλύψανε ἀπάνω στὴ βιβλιοθήκη. Κάποιον πρωτὸν ἦρθε ἡ Μαρία σκαμμένη στὰ γέλοια.

— Κυρία ! ἔλατε νὰ δῆτε !

Τρέξανε ὅλοι στὴν κουζίνα. Πάνω στὸ μπουφὲ κουλουριασμένος μέσα στὴν ἀδεῖα φρουτιέρα κοιμότανε ὁ Τίγρης.

— Μ' αὐτὸ πιά εἶναι ἀνυπόφορο ξέσπασε ἡ θεία Κατίνα. Σὲ λίγο θὰ τὸν βροῦμε καὶ σὲ κανένα τζέντλερ μέσα. Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Θὰ συχαίνεται νὰ φάῃ κανεῖς.

— Ἀλήθεια καταντάει βάσανο, συμφώνησε κι' ἡ μαμμὰ.

Ἡ κατακραυγὴ ἦταν γενικὴ. Ἡ Φροσούλα τὰ χρειάστηκε. Αὐτὴ τὴν φορά δὲν γλύτωνε. Πού νὰ φαντάζεσαι κάθε φορά τί νέα ἀνοησία σφριζόταν ὁ Τίγρης καὶ νὰ τὴν προλαβαίνῃ. Ἡ ψυχὴ τῆς σφίχτηκε. Πῆρε τὸ χρυσὸ τῆς γατὶ ἀγκαλιά καὶ ἀθήσε σὲ μιά γωνιά νὰ κλάψῃ μὲ τὴν ἡσυχία τῆς.

— Μὰ Τιγράκι μου, δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τί θὰ πάθῃς ;

— Ρόν, ρόν, ρόν. . .

— Δὲν βλέπεις μ' αὐτὲς τῆς τρέλλες σου πῶς θὰ σὲ πετάξουνε στὸ δρόμο καὶ τί θὰ κάνω ἐγὼ ἡ κακομοίρα ;

— Ρόν ρόν, ρόν ρόν. . . συνέχισε ἐκεῖνος, ἀπαθὴς καὶ μακάριος.

Καὶ μιά στιγμή πού ἡ Φροσούλα ἄκουσε τὴ θεία Κατίνα νὰ λέῃ : «νὰ τὸ βάλομε σ' ἕνα σακκί», δὲν βᾶστηξε. Ἀρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλήτᾳ. Ὁ Τίγρης παραξενεύτηκε. Ἀνέθηκε στὸν ὦμο τῆς νὰ τὴ δῇ καλλίτερα. Τί ἔπαθε λοιπὸν καὶ κουναί ἔτσι τὸ κεφάλι τῆς ; Μπᾶ ! καινούργιο παιγνίδι σίγουρα. Ἀρχίζει νὰ τὴ χτυπάῃ μαλακὰ στὸ μάγουλο μὲ τὸ πόδι του. Ἡ Φροσούλα χαμογελάει ἀνάμεσα στὰ δάκρυα τῆς. Ἐξαφνα τῆς ἦρθε μιά ἰδέα. Ἄν κάουνε πῶς τὸν διώχνουνε, θὰ τὸν πάρῃ γρήγορα νὰ πάῃ στὴν κυρὰ Δένη. Ἐκεῖνη λατρεῖται τὰ γατιά. Γιὰ χατήρι τοῦ Τίγρη θὰ κρατήσῃ καὶ τὴ Φροσούλα.

Τὸ μεσημέρι, πηγαίνοντας στὴν τραπεζαρία ἡ Φροσούλα ἄκουσε τὴ μαμμὰ νὰ λέῃ : «Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει τρέλλα μὲ τὸ γάτο του. Τὴ λυποῦμαι νὰ τῆς τὸ στερήσω». Κι' ὁ μπαμπᾶς : «Ὅλα τὰ γατάκια ἔτσι κάνουνε. Ἀμα μεγαλώσουν ἡσυχάζουνε».

Τί χαρά ! Ἡ Φροσούλα ἔτρεξε νὰ πῇ στὸν Τίγρη τὸ χαρμόσυνο νέο. Ἐκεῖνος κοιμότανε. Μεσάνοιξε τὰ μάτια του τεμπέλικα καὶ τεντώθηκε μ' ἀδιαφορία : «Ἀμ' κἀτι ἤξερε ἐκεῖνος καὶ δὲν σκοτιζόταν. Τῶλεγε τῆς Φροσούλας, μὰ ἐκεῖνη εἶχε ὄρεξη γιὰ κλάμματα. . .».

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΑΓΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τῆς ἡμέρας, μὲ τὴ μεγάλη ζέστη—πρὶν φυσήσουν ἐννοεῖται τὰ νόσο δροσερὰ μελέμια, πού φέτος μᾶς ἀνακούφισαν κάπως νωρὶς—σημειώθηκε ἑλλειψὴ πάγου. Ἐ, φυσικά, δταν κάνῃ τόσο ζέστη, ὅλοι, κι' οἱ φτωχότεροι, ἀγοράζουν πάγο, κι' ἡ ζήτηση ὑπερβαίνει τὴν προσφορά, δηλαδὴ τὰ ἐργαστήσια δὲν βγάζουν ὅσο πρᾶγμα χρειάζεται. Κι' ὅσοι δὲν ἔδρισκαν, ἐφώναζαν : «Ἀ ! δὲν ὑπάρχει πάγος ; Μὰ τί γίνεται ; Καὶ πῶς μπορούμε νὰ ζήσουμε, καλοκαίρι καιρὸ, χωρὶς πάγο ; Δυστυχία ! ἀπελπίσθια !»

Αὐτὰ τὰ φώναζαν προπάντων οἱ νεώτεροι, πού ἔχουν συνηθίσει «νὰ ζοῦν μὲ πάγο» ἀφ' οὗτου γεννήθηκαν. Οἱ πρεσβύτεροι δὴν ἦταν πιδ καρτερικοί. Δὲν θεωροῦσαν τὴν ἑλλειψὴ τόσο μεγάλο δυστύχημα. Θυμοῦνταν τὰ παλιά τους, δταν ὁ τεχνητὸς πάγος ἦταν ἀκόμα ἀγνωστος, κι' ὅπως τότε, ἔδραζαν τὸ χλιαρὸ νερὸ τῆς βρύσης σὲ κανένα πῆλινο κανάτι καὶ περιμέναν ὑπομονητικὰ νὰ κρυώσῃ. Κι' ἔλεγαν στοὺς νεώτερους :

—Ἐ ! τί κάνετ' ἔτσι ; Πῶς ζήσαμε μετὰ τόσα χρόνια χωρὶς παγοποιεῖα καὶ ψυγεῖα ; Ὑποθέσετε πῶς δὲν ἐφευρέθηκε ἀκόμα ὁ τεχνητὸς πάγος καὶ συμμορφωθήτε.

Οἱ πρεσβύτεροι εἶχαν καὶ δίκιο καὶ ἄδικο. Δίκιο, γιατί ζῇ βέβαια κανεῖς καὶ χωρὶς πάγο, πού μπορεῖ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ πολλὰ τεχνάσματα. Ἀλλὰ κι' ἄδικο, γιατί ἄμα εἶναι κανένας συνηθισμένος σὲ μιά κατάσταση, δύσκολα δέχεται ἄλλη, χειρότερη, πού τὸν βρῖσκει ξαφνικά, ἀπροετοίμαστο. Τὸν παλὶ καιρὸ, βλέπετε, ἡ κατάσταση ἦταν σταθερὴ, μόνιμη, κι' οἱ ἄνθρωποι ἔπαιρναν τὰ μέτρα τους καλὰ. Γιὰ νὰ πίνουν κρύο νερό, κατασκεύαζαν τὰ πιδ λεπτά, τὰ πιδ πορώδη πῆλινα κανάτια—πήγαινε νὰ βρῆς τώρα !—πού τὰ κρεμοῦσαν γεμάτα στὸν ἀέρα, πολλὰ στὴ σειρά, ἢ τὰ τοποθετοῦσαν ἀπλῶς στὸ φρέσκο, καὶ σὲ λίγο τὸ νερό, ὅσο ἔμενε μέσα, γιατί μεγάλο του μέρος ἐφέυγε ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ κανατιοῦ, ἦταν κρύο σὰν τοῦ πηγαδιοῦ. Ἡ δὲ ἔδραζαν σὲ καλά κλεισμένες μποτίλλιες καὶ τῆς ἐριχναν στὸ πηγάδι, ὅπως καὶ τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια, τὰγγούρια κι' ὅτι, ἄλλο στερεὸ φαγώσιμο ἤθελε νὰ τὸ κρυώσουν. Τὸν παλὶ καιρὸ, τὸ πηγάδι ἦταν τὸ ψυγεῖο.

Ναί, ἀλλὰ παγωτὰ, γρανίτες, παγωμένες κρέμες, δὲν ἔκαναν ; Πῶς ; ἔκαναν κι' ἀπ' ὅλα αὐτὰ ! Ἄν δὲν εἶχαν τεχνητὸ πάγο, εἶχαν φυσικὸ : τὸ χιόνι, ἀπ' τῆς κορφῆς τῶν ψηλῶν βουνῶν, πού χειμῶνα-καλοκαίρι εἶναι χιονοσκεπασμένες. Στὴν Ἀθήνα, κατέβαν χιόνι ἀπὸ τὴν Πάρνηθα, ἢ κουβαλοῦσαν κι' ἀπὸ μακρύτερα μὲ καϊκία καὶ κάρρα. Στὴν πατρίδα μου, τὴ Ζάκυνθο, ἔφεραν χιόνι ἀπὸ τὸν Αἶνο, τὸ βουνὸ τῆς γειτονικῆς Κεφαλλονιάς.

Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα—ἦμουν τότε παιδί—τὴ χαρὰ μου, τὴ χαρὰ ὅλων, δταν, μὲ τῆς πρώτες ζέστες, ἔφτανε τὸ πρῶτο φορτίο καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα ἐπρόσφεραν τὰ πρῶτα παγωτὰ—ὄχι βέβαια κασάτα, ἀλλὰ μόνο κρέμα, λεμόνι, βύσσινο, βερύκοκο, φράουλα, κι' αὐτὰ πάλι ὄχι πολὺ στερεὰ, πηχτὰ, σὰν τὰ σημερινὰ τοῦ πάγου, ἀλλὰ κάπως ἀναλυτὰ, ὄχι δὴν λιγώτερο γιὰ μᾶς «τερψιλαρύγγια» (λέξη τῆς ἐποχῆς). Κι' ἀκόμα θυμοῦμαι πῶς τὴν ξύλινη σὰ βαρελάκι παγοτιέρα, τὰ ζαχαροπλαστεῖα, γιὰ ρεκλάμα, τὴν τοποθετοῦσαν ἀπέξω, κι' ἐπειδὴ ἦταν τυλιγ-

μένη, γιὰ νὰ μὴ λυώνῃ μέσα τὸ χιόνι, μὲ πολλὰ βρεμμένα πανιά σὰ σπάργανα, ἕνας γουστόζος Ζακυνθινὸς τῆς παρέας μας, ὁ περίφημος Σωκράτης Ζερβός, τὴν ἔλεγε. . . δρακοῦ : «Ἐ, βγήκε κι' ἡ δρακοῦ. Καὶ τοῦ χρόνου !»

Ὅλα λοιπὸν τὰ εἶχαμε τότε καὶ χωρὶς τεχνητὸ πάγο. Ἐνα μόνον δὲν εἶχαμε : ψυγεῖα. Οὔτε στὰ σπῖτια, οὔτε στὴν ἀγορὰ ὑπῆρχε τέτοιο πρᾶγμα (τὸ χιόνι δὲν ἔφτανε παρὰ μόνον γιὰ τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ καφενεῖα), κι' εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τρῶμε ὅλα τὰ πράγματα φρέσκα, ἀφοῦ δὲν ἦταν τρόπος νὰ διατηροῦνται, ἐκτὸς ἂν ἦταν παστά, ξερὰ, κονσέρβες, ἢ κομπόστες. Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ, καλύτερα ! Γιὰτὶ σήμερα, μὲ τὰ ψυγεῖα τῆς ἀγορᾶς, τὰ τρῶμε ὅλα μπαγιάτικα, διατηρημένα, καὶ πολλὰς φορές τόσο ἀσχημα, πού ἀντὶ νὰ τὰ φάμε, τὰ πετάμε, μαζὶ μὲ τὰ λεπτὰ πού δώσαμε γιὰ νὰ τὰ αγοράσουμε. Τί τὰ θέλετε ! κάθε ἐφεύρεση, κι' ἡ πιδ εὐεργετικὴ, ὅπως τοῦ τεχνητοῦ πάγου, ἔχει πάντα καὶ τὰ κακά τῆς.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1.

Μιά φορά κι' ἕναν καιρὸ, ἦταν ἕνας γέρος βασιλεὺς πού εἶχε ἕνα γιό κι' ἕναν ἀνιψιό. Τὸ γιό του, πού ἦταν φυσικὰ κι' ὁ διάδοχος, τὸν ἔλεγαν Ζόρικο· τὸν ἀνιψιό του τὸν ἔλεγαν Φλωράκη. Κι' ὅσο ἄσχημος, κακός,

ἀψήφιστος, χασομέρης ἦταν ὁ Ζόρικο, τόσο ὁμορφος, καλόκαρδος, φιλότιμος, ἐργατικὸς ἦταν ὁ Φλωράκης. Αὐτὸς παρᾶστεκε τὸ θεῖο του τὸ βασιλεῖα καὶ τὸν βοηθοῦσε σὲ ὅλα, ἐνῶ ὁ ἑαδερφός του ἔτρωγε, ἔπινε, γλεντοῦσε ὅλη νύχτα μὲ χασομέρηδες σὰν κι' αὐτόν, καὶ κοιμόταν ὅλη μέρα.

Ὁ λαὸς μισοῦσε τὸν Ζόρικο κι' ἀγαποῦσε τὸν Φλωράκη. «Αὐτός, ἔλεγε, ἔπρεπε νὰναι ὁ διάδοχος, νὰ τὸν ἔχουμε αὐτοῦ βασιλεῖα, ὄχι ὁ ἄλλος». Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ

λαοῦ ἔφταναν μιά μέρα στ' αὐτιά τοῦ Ζόρικο, καί, νομίζοντας πῶς ὁ ἑαδερφός του ραδιουργοῦσε γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο, ἔγινε πῶρ καὶ μανία.

— Πού εἶναι νὰ τὸν σφάξω, νὰ τὸν πετοκόψω, νὰ τὸν κάμω κιμά ; φώναζε μὲ τὸ σπαθὶ του στὰ χεῖρα γυμνά.

Οἱ παλατινοί, πού κι' αὐτοὶ ἀγαποῦσαν τὸν Φλωράκη, τὸν ἔκρυψαν γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτώσῃ ὁ Ζόρικος, καὶ σ' αὐτὸν εἶπαν πῶς ἔφυγε τάχα γιὰ νὰ κρυφθῇ στὸν Πύργο τῆς Μοναξιάς. Κι' ἐνῶ ὁ Ζόρικος ἔτρεχε σ' ἑ-

κεῖνον τὸν Πύργο νὰ τὸν βοῇ, ὁ Φλωράκης βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του καὶ παρουσιάσθηκε στὸ βασιλεῖο.

— Θεῖε μου, τοῦ εἶπε, ὁ ξάδερφός μου θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ, γιατί νομίζει πὼς τὸν ραδιουργῶ. Ξέρω καλὸ σπαθί, κι' ἂν ἤθελα, μποροῦσα νὰ παραβγῶ μαζί του καί, ἀντὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ ἐκεῖνος, νὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ. Δὲν τὸ κάνω ὅμως, γιατί ὁ Ζόρικος εἶναι γιός σου κι' αὐτὸς πρέπει μιὰ μέρα νὰ σὲ διαδεχθῇ. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ δώσω τόπο στὴν ὁργὴ καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ βασιλεῖο τοῦτο. Δός μου τὴν εὐχή σου. Δὲ θέλω ἄλλο σύντροφο ἀπὸ τὸ καλὸ μου ἄλογο. Θὰ πάω ὅπου μὲ βγάλη ἡ ἄκρη· μόνο θὰ κοιτάζω πάντα νὰ κάνω ὅπου πάω τὸ καλὸ, νὰ υπερασπίζομαι τοὺς ἀδύνατους ποὺ ἀδικοῦνται, καὶ νὰ νακουφίζω ἐκεῖνους ποὺ ὑποφέρουν.

Ὁ γέρο-βασιλιάς, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Φλωράκη καὶ φοβήθηκε μὴν τὸν σκοτώσῃ ὁ κακὸς Ζόρικος, τοῦ ἔδωσε, ἂν καὶ μὲ μεγάλη του λύπη, τὴν ἀδεια καὶ τὴν εὐχὴ ποὺ τοῦ ζήτησε. Κι' ὁ Φλωράκης καβαλλίκεψε τὸ καλὸ του ἄλογο κι' ἔφυγε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εἶναι μιὰ γυναῖκα ξευπηνη, ἀλλὰ πολὺ ἐπιπόλαιη, εἶπε, ποὺ ἦταν ἐνθουσιασμένη ποὺ μπόρεσε ν' ἀπαλλάγῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τὸ παιδί ποὺ μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ἔμεινε χωρὶς κανένα πόρο ζωῆς. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ γυναῖκες δὲν σκοτιζοῦνται καθόλου γιὰ τὸ μέλλον τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν παιδιῶν· δὲν σκέπτονται παρὰ μονάχα ἔτι τοὺς εἶναι βάρος. Ὅσο γιὰ τοὺς θεοὺς γονεῖς τῆς μικρῆς, ἔφυγαν χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴχνη.

— Ὅποτε ὅμως μιᾶς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, λές πάντα : ἔαν τὸ παιδί εἶναι αὐτὸ ποὺ γυρεύουμε. Πάει νὰ πῇ λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι διόλου βέβαιος. Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχει κάποια διαφορὰ στὸ ὄνομα, ἔτσι δὲν εἶναι ;

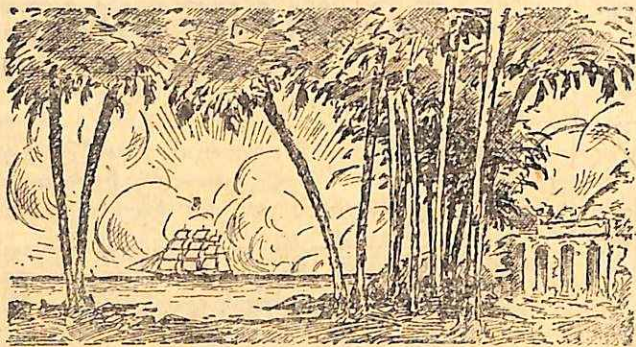
— Ἡ κυρία Πασκάλ πρόφερε πάντα Κάρηβ καὶ ὄχι Κρήβ, μὰ ἴσως νὰ ἔκανε λάθος στὴν προφορά. Ὅλες οἱ ἄλλες λεπτομέρειες συμφωνοῦσαν ἀπολύτως : ἦταν ἓνα κοριτσάκι, ὁρφανὸ ἀπὸ μητέρα ποὺ τὴν εἶχε βάλει ἐσωτερικὴ ὁ πατέρας της ἀξιωματικὸς στὶς Ἰνδίες, ὁ ὁποῖος πέθανε ξαφνικὰ ἀφοῦ ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία.

Μονομιᾶς ὁ κ. Καρμύκαελ σταμάτησε σὰν νὰ τοῦ εἶχε περάσει μιὰ καινούργια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Εἰσθε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι τὸ παιδί τὸ εἶχαν βάλει ἐσωτερικὸ σὲ γαλλικὸ σχολεῖο ; Γιατί νὰ τὸ βάλουν σὲ σχολεῖο τοῦ Παρισιῶ ;

— Ἀγαπητέ μου φίλε, ἀπάντησε μὲ ἀπερίγραπτη πίκρα στὴ φωνή του ὁ κ. Κάρρισφορντ, δὲν εἶμαι βέ-

βαιος γιὰ τίποτε. Δὲν ἐγνώρισα ποτέ μου οὔτε τὸ παιδί, οὔτε τὴ μητέρα του. Ὁ Ράλφ Κρήβ κι' ἐγὼ εἴμαστε παλιοὶ φίλοι τοῦ σχολείου καὶ δὲν εἴχαμε ξαναῖδωθεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τελειώσαμε τὶς σπουδές μας, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ συναντηθήκαμε στὶς Ἰνδίες. Ὁμολογῶ πὼς αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τῶν ἀδαμαντωρυχείων μοῦ εἶχε ἀπορροφήσει ὅλες μου τὶς σκέψεις· κι' ἐκεῖνος ὁ ἴδιος εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πέσει μὲ τὰ μου-

«Νὰ διηγηθῇ καμμιά συναρπαστικὴ ἱστορία γιὰ τὴ μακρινὴ χώρα τῆς ζούγκλας» (Σελ. 314, στ. β').

τρα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά κι' ἔτσι καὶ οἱ δύο εἴχαμε χάσει τὰ μυαλά μας μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ δὲν μιλοῦσαμε γιὰ τίποτε ἄλλο. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερα εἶνε ὅτι ἡ μικρὴ κόρη τοῦ Ράλφ βρισκόταν ἐσωτερικὴ σὲ κάποιο σχολεῖο καὶ μάλιστα δὲν θυμᾶμαι καλὰ-καλὰ μὲ ποιά εὐκαιρία μοῦ τὸ ἀνέφερε αὐτὸ τὸ πράγμα.

Καθὼς μιλοῦσε τὸν κυρίεψε ὅλο καὶ μεγαλύτερη ταραχή, πρᾶγμα ποὺ συνέβαινε κάθε φορὰ ποὺ ἀναπολοῦσε τὰ περιστατικὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν καταστροφή. Ὁ κ. Καρμύκαελ τὸν κοίταζε ἀνήσυχος· ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τοῦ υποβάλλῃ ὠριμένες σπουδαῖες ἐρωτήσεις, μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ μὲ πολὺ μεγάλῃ

λεπτότητα καὶ ξεχωριστὴ φρόνηση. — Ἐχεῖς ἰδιαιτέρους λόγους νὰ νομίζῃς, ρώτησε, πὼς τὸ σχολεῖο βρισκόταν στὴ Γαλλία καὶ ὄχι πουθενὰ ἄλλοῦ ;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ κ. Κάρρισφορντ. Ἡ μητέρα τῆς μικρῆς ἦταν Γαλλίδα καὶ εἶχα ἀκούσει τὸ δυστυχισμένο φίλο μου νὰ λέῃ πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ εἶχε λάβει ἡ κόρη του γαλλικὴ ἀνατροφή· εἶναι λοιπὸν πολὺ ἐπόμενο νὰ τὴν ἔβαλε ἐσωτερικὴ στὸ Παρίσι.

— Ἐ, βέβαια, εἶπε ὁ Καρμύκαελ, εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐπόμενο. Ὁ «κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες» ἔσχυψε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἔμπροσθ καὶ χτύπησε μὲ δύναμιν τὸ χέρι του στὸ ξύλο τῆς πολυθρόνας.

— Καρμύκαελ, εἶπε, π ρ έ π ε ι νὰ τὴν βρῶ· ἔαν ζῇ, κάπου θὰ βρῖσκεται. Ἐὰν σήμερα δὲν ἔχει οὔτε οἰκογένεια οὔτε περιουσία, αὐτὸ εἶναι ἀπὸ δικό μου φταίξιμο. Πὼς θέλεις νὰ γίνω καλὰ, ἐνῶς ἔχω ἓνα τέτοιο βάρος στὴ συνείδησή μου ; Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ἀλλαγμὰ τῆς τύχης στὴν ὑπόθεση τῶν ἀδαμαντωρυχείων μ' ἔκαμε πολυεκατομμυριοῦχο ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη καὶ ἡ κόρη τοῦ δυστυχισμένου Ράλφ ἴσως νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους ζητιανεύοντας.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε ὁ Καρμύκαελ. Ἠσύχασε, καὶ παρηγορήσου μὲ τὴ σκέψη πὼς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὴν ξαναβρῇς θὰ τῆς παραδώσῃς τὰ χέρια της μιὰ περιουσία ἡγεμονικὴ.

— Ἀχ, γιατί νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρρος νὰ μείνω ἀκλόνητος στὴ θέση μου, ὅταν εἶδα τὸν οὐρανὸ νὰ σκοτεινιάζῃ, συνέχισε ὁ κ. Κάρρισφορντ μὲ ταραχὴ ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πὺρ μεγαλύτερη. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἔδειχνα μεγαλύτερη ψυ-

χραιμία ἂν εἶχα βάλει μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση μόνο τὰ δικά μου χρήματα κι' ὄχι καὶ ξένα. Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ὁ Κρήβ μοῦ εἶχε παραδώσει καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα. Εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ μ' ἀγαποῦσε πολὺ. Πέθανε μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς τὸν εἶχα προδώσει ἐγώ, ὁ Τὸμ Κάρρισφορντ, ποὺ στὸ σχολεῖο καθόμαστε μαζί, στὸ ἴδιο θρανί. Ὡ, πόσο θὰ μὲ περιφρονοῦσε !

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὸς γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

— Δὲν κατηγορῶ τὸν ἑαυτό μου, γιατί κινδύνευσε νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἐπιχείρησή μας, ἀλλὰ γιατί ἐλιγούψυχισα. Τὸ ἔσκασα, σὰν κλέφτης,

σὰν καταχραστής, γιατί δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ πῶ στὸ φίλο μου πὼς τοὺς εἶχα καταστρέψει αὐτὸν καὶ τὴν κόρη του.

Ὁ καλὸς κ. Καρμύκαελ ἀκούμπησε προστατευτικὰ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ἄρρώστου.

— Ἐφυγες γιατί ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχες χάσει τὰ λογικά σου, τοῦ εἶπε. Βρισκόσουν σὲ παραλήρημα. Αὐτὸ μέρες μετὰ τῆ φυγῇ σου βρισκόσουν μέσα σ' ἓνα νοσοκομεῖο, δεινός με λουριὰ ἐπάνω στὸ κρεβάτι σου μὲ ἓνα δυνατό ἐγκεφαλικὸ πυρετό. Αὐτὸ μὴν τὸ ξεχνᾶς.

— Ὡ Θεέ μου, ἔκανε ὁ Καρρισφορντ κρύνοντας τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του· ναι, πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἐπὶ βδομάδες ὁλόκληρες δὲν κοιμόμουν. Τὴ νύχτα, ὅπου ἔφυγα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, νομίζα πὼς μὲ εἶχαν περιτοίχισαι ἓνα πλήθος τέρατα ποὺ οὐρλιάζαν ἀπάσια καὶ μὲ ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο.

— Αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα, εἶπε ὁ Καρμύκαελ. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ βρῖσκεται σὲ παρόμοια κατάσταση δὲν ἔχει εὐθύνῃ γιὰ τὶς πράξεις του.

— Κι' ὅταν πιά συνήλθα, συνέχισε ὁ Κάρρισφορντ, κουνώντας τὸ κεφάλι του, ὁ δυστυχισμένος Κρήβ εἶχε κιόλας πεθάνει καὶ θαφτεῖ ἀπὸ καιρό. Κι' ἐγὼ τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα. Ἀκόμη καὶ τὴν ὑπαρξὴ τῆς κόρης του. Πολὺ ἀργότερα ἤρθε στὴ μνήμη μου, μὰ καὶ πάλι ἔτσι ἐντελῶς θαμπά, χωρὶς τίποτε τὸ ξεκαθαρισμένο. Καὶ τώρα ἀκόμη, ὅταν προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ τίποτε τὸ σχετικὸ μ' αὐτήν, δὲν μοῦ ἔρχεται τίποτε στὸ νοῦ. Κι' ὅμως δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μοῦ εἶχε πει ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὶς σχετικὲς μὲ τὴν κόρη του.

— Γιατί, ἔκανε ὁ Καρμύκαελ. Δὲν ἦταν ἀπαραίτητο. Ἄν δὲν κάνω λάθος, δὲν γνωρίζεις οὔτε καὶ τὸ μικρὸ της ὄνομα.

— Ὁ πατέρας της, ὅταν ἔκανε λόγο γι' αὐτήν, τῆς ἔδινε πάντα ἓνα πολὺ περίεργο ὄνομα. Τὴν ἔλεγε πάντοτε : ἡ μικρὴ μου πριγκήπισσα. Αὐτὰ ὅμως τὰ καταραμένα ἀδαμαντωρυχεῖα μὰς εἶχαν ἀπορροφήσει καὶ τοὺς δύο μας σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε δὲν κάναμε καμμιά ἄλλη συζήτηση ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ εἶχε εἰπεί τὸ ὄνομα τῆς κόρης του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σχολείου, τὸ ἔχω ἐντελῶς ξεχάσει κι' οὔτε θὰ τὸ ξαναθυμηθῶ ποτέ.

— Ἐλα, ἔλα, τὸν καθυσόχασε ὁ Καρμύκαελ. Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ βροῦμε τὸ παιδί. Θὰ ἐξακολουθήσωμε τὶς ἐρευνές μας γιὰ νὰ

ἀνακαλύψουμε τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους Σουηδοὺς τῆς κυρίας Πασκάλ. Ἡ ἴδια εἶχε κάποια ἀμυδρὴ ἰδέα πὼς κατοικοῦσαν στὴ Στοκχόλμη. Θὰ πάω λοιπὸν ὡς τὴ Στοκχόλμη.

— Ἀχ, ἂν μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ ταξιδέψω, μὲ πόση εὐχαρίστηση θὰ ἐρχόμουν μαζί σου ! φώναξε ὁ Κάρρισφορντ. Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἓνα ἄχρηστο κορμί, ἄξιο μονάχα νὰ κάθεται ἐδῶ κοντὰ στὴ φωτιά, τυλιγμένο σὲ γούνες καὶ σὲ κουβέρτες, κι' ὅποτε κλείνω τὰ μάτια μου, ἀντικρύζω μπροστά μου τὸ γελαστὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου Κρήβ. Καμμιά φορὰ τὸν βλέπω καὶ στὸν ὕπνο μου καὶ πάντα μοῦ κάνει τὴν ἴδια ἐρώτησι. Καὶ ξέρεις τί μὲ ρωτᾷ, Καρμύκαελ ;

— Ὅχι βέβαια, ἀπάντησε ὁ Καρμύκαελ, μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Μοῦ λέει : «Τόμ, παλιέ μου φίλε, ποῦ εἶναι ἡ κορούλα μου» ;

Ὁ Κάρρισφορντ σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ ἔσφ'ξε τὸ χέρι τοῦ Καρμύκαελ.

— Θέλω, τέλος πάντων, νὰ μπορέσω νὰ τοῦ ἀπαντήσω ! φώναξε. Βοήθησέ με νὰ τὴν βρῶ ! Σὲ ἱκετεύω, βρές μου τὴν !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡ μικρὴ ἀλήτισσα

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὁ χειμώνας ἦταν ἐξαιρετικὰ βαρύν. Πολλὲς φορὲς ἡ Σάρα, ὅποτε ἔβγαινε ἔξω, χωνόταν ὡς τὸν ἀστράγαλο στὸ χιόνι ποὺ σκέπαζε τοὺς δρόμους· ἄλλοτε, τὸ χιόνι ποὺ ἄρχιζε νὰ λιώνῃ, ἀνακατευσόταν μὲ τὴ λάσπη καὶ γινόταν ἓνα φρικτὸ μῆγμα παγωμένο καὶ γλυστερὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη χειρότερο

κι' ἀπὸ τὸ χιόνι, ἡ ἡμίχλη ἦταν τόσο πυκνή, ὥστε τὰ φανάρια τῶν δρόμων ἔμεναν ἀναφῶτα καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη καὶ τὸ Λονδίον εἶχε τὴν ἴδια ὀψη ποὺ παρουσίασε στὴ Σάρα ἐκεῖνο τὸ τόσο μακρινὸ ἀπόγευμα, ὅπου τὸ κοριτσάκι, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τοῦ πατέρα της κυλοῦσε μὲ τ' ἀμάξι ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς πρωτεύουσας. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τὸ σπῆτι τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας φαίνονταν ξεχωριστὰ ἀνετο καὶ φιλόξενο καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ γραφείου ὅπου βρισκόταν ἐγκατεστημένος ὁ «κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες» διακρινόταν ἡ λαμπρὴ ἀντανάκλαση τῆς φωτῆς ποὺ ἔρριχνε φωτεινὲς ἀνταύγειες στοὺς τοίχους καὶ τὶς κουρτίνες. Μὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ἐποχὲς ἡ ὀψη τῆς σοφίτας ἦταν πένθιμη καὶ παγερὴ. Εἶχε περάσει πιά ἡ ἐποχὴ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἡλιοβασιλέματα, ἀπὸ τὶς ὑπέροχες δύσεις καὶ στὴ Σάρα φαίνονταν πὼς καὶ τὰ ἀστρά ἀκόμη εἶχαν χαθεῖ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΥΘΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ

ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΙΔΑ

Τὴ ράχη τὴν καβουκωτὴ χτυπώντας τῆς Πεταλίδας, λέει ὁ Κάβουρας γελώντας : — Μὰ δὲ σηκώνεσαι καὶ σὺ νὰ κουνηθεῖς λιγάκι ; σὰν ψοφήσεις θ' ἀποκοιμηθεῖς γιὰ πάντα... τί κολλᾶς ἔτσι στὸ βράχο ; — Ἄν ἦμουν τυχερὴ ποδάρι νᾶχω, θὰ μ' ἔβλεπες... μὰ τώρα ἂν τὸ κουνήσω καὶ λίγο τὸ κανκί μου, ἂν θαυροῖσω, μὲς' στὶς δαγκάνες σου, θαρρῶ, θὰ ξεψυχῶ. (Σελ. 67) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Τί μαλακὸ στρώμα τὸ φρέσκο ἄχυρ ο !
Ἀνεκοιμήθη ἀπὸ τὴν Ροζελάντια

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

4.—Διαγωνισμός Μεταφράσεως από την καθαρεύουσα.

Ο Έμμανουήλ Ροΐδης (1835—1904) είναι ο μεγαλύτερος νεοέλληνας πεζογράφος απ' όσους έγραψαν στην καθαρεύουσα. Άνάμεσα στους «Αθηναίους Περιπάτους» του, υπάρχει κι ένας που επιγράφεται «Τά ύλοπωλεία». Σ' αυτόν ο ευφύεστατος συγγραφέας διαμαρτύρεται για την κατάληψη των πεζοδρομίων από τις υπαίθριες εκθέσεις των ύλοπωλίων—έκείνο τον καιρό—που άφου τις περιγράφει, προσθέτει πως τόσο είναι ή άγανάκτησή του, που άναγκάζεται κάθε τόσο να κατεβαίνει από το πεζοδρόμιο στο δρόμο, ώστε του έρχεται να κλωστήση, να γκρεμίση και να θρυμματίση την πυραμίδα των γυαλιών που τόν έμποδίζει, δέν τό κάνει όμως γιατί φοβάται τις συνέπειες: πληρωμή άποζημίωσης, συνάθροιση γύρω του άγριοπαίδων, μετάβαση στο Τμήμα με συνοδεία κλπ. Κι' έξακολουθεί:

«Τόν άκοίμηνον τούτον πόθον μου άνέλαβε άλλος τις άντι έμού να πληρώση, και χάρις εις αυτόν ήδυνήθη να παρασταθώ ως άπλους θεατής εις την πραγματοποίησιν του. Ούτος είχε τέσσαρας πόδας, δι' ών ήδυνήθη ν' άποφύγη του πραξικοπήματος τας συνεπειάς. Πλήν τών λαχάνων, τών ελαιών και τών κεφαλών μόσχων και άρνίων έχουσιν οι σκύλοι ιδιάζουσαν κλίσειν και προς τα ύλικά. Αξίόπιστοι φνισιόφιλοι διηγουόινται, ότι έτυχεν να ιδώσι τοιούτους να μεταχειρίζονται ως έξυγνευσμένοι άνθρωποι τα πρό των ύλοπωλείων κατάλληλα προς τοϋτο άγγεϊα. Αλλ' οι σκύλοι τών Αθηνών, ο ήρωας τουλάχιστον της παρούσης ιστορίας, δέν είχε φθάσει ακόμη εις τοιούτον ύψος πολιτισμού. Τήν περιεργειαν αυτού είχαν έλκύσει γιγάντιον έν υπαίθριω εκθέσει κρυπτάλλινον δοχείον εξ έκείνων τα όποια, πληρούμενα ύδατος, χρησιμεύουσι προς συντήρησιν κοκκινωχρύσων οφθαλμών. Τό άντικείμενον όμως εις τό όποϊον άπέβλεπεν ήτο κάπως δυσπόρετον, εύρισκόμενον εις τό κέντρον διπλής ζώνης παντοίων εύθροάτων σκευών και έτι πλείονα φέρον επί της κορυφής αυτού. Τοϋτο όμως δέν ήρκεσε ν' άποθαρρύνη τόν επίμονον σκύλον. Συντέλλων τά μέλη δια να κατέχη όσον τό δυνατόν όλιγοτερον τόπον, σφραγισμένος περί αυτόν προς δεξιάν και άριστεράν και υποκρινόμενος τόν άδιάφορον διαβάτην, κατώρθωσεν επί τέλους, μετ' επιτηδεύσεως Ισπανής ακροβατίδος, χορευούσης μεταξύ ώων, να εισδύη δια τών εύθροάτων εκείνων παραγμάτων, χωρίς ούδέν αυτόν να συντρέψη ή κών να διασειση, μέχρι του δοχείου, του όποϊου αι άκτίνες είχαν θαμβώσει τους οφθαλμούς του. Τό έμπροσθεν τότε, και εύδαν αυτό της άρσεως του, ήνωσε τό σκύλος. Αλλά κατ' εκείνην την στιγμήν άντήχησεν άγρία κραυγή και ένεφανίσθη πρός της εισόδου του καταστήματος χονδρή γυνή επισείουσα φοβεράν σκούπαν. Τό δυστυχές ζώον, τό όποϊον είχαν επιδείξει πρό μικρού τόσον θαυ-

μαστήν επιδειότητα και φροντίδα ν' άποφύγη πάσαν ζημίαν, τά έχασε και περί ούδενός άλλου φροντίζων ή πώς τάχιστα να σωθή, έξώρμησεν έν τού ύαλίνο λαβυρίνθον, άπωθών δια τών όπισθίων ποδών τό μεγάλο ιχθυοδοχείον, τό όποϊον κατέπεσε και έθραύσθη μετ' ατάγην. Η καταστροφή τότε επήλθε γενική, διότι εις τας εκθέσεις εκείνας, προς οίκονομίαν τόπον, τά πάντα συνέχονται και συμπλέκονται ως κλάδοι παρθένου δάσους. Φιάλαι, πινάκια, φλυτζάνια, ποτήρια του ύδατος, του οίνου και της καστίχης, επάρουγοι σφαίραι δια τους κήπους, άνθοδοχαί, πυξίδες, άθύσματα και κομωτεχνήματα παντοία κατεκυλίσθησαν ως καταρράκτης επί του λευοστρώτου, και εκ της πρόην στυλπνής εκθέσεως ούδέν άλλο απέμεινε ή άμορφον και άνίδεον χάος συντριμμάτων.

Φωναί ήκούσθησαν τότε εις τό βάθος του εργαστηρίου. Η ύλοπόλις έδειξε τό δεκαετές τέκνον της, διότι δέν ήρδύνησεν επί τών εκθεμάτων, αλλά μετ' όλίγον έφθασεν ο πατήρ, όστις βλέπων την καταστροφήν, ήρρισε να δέξη την γυναικα. Τό κατ' έμέ άνεχώρησα ικανοποιημένος, τρίζων τας χείρας μου και εύχόμενος εις όλας τας επί των πεζοδρομίων εκθέσεις ύλικών όμοϊαν τύχην και όμοιον σκύλον».

Τι σας λέει ή χιουμοριστική αυτή διήγηση; Δέν είναι άμύμητη, θαυμάσια; Μόνο ή γλώσσα, ή άσυνείδητη σήμερα, δυσκολεύει την κατανόηση και την άπόλαυσή της. Λοιπόν, θά τη μεταφράσετε! Σας ζητώ μία λογοτεχνική μετάφραση στη δημοτική της καθαρεύουσας αυτής σελίδας του Ροΐδη. Να είναι βέβαια πιστή, αλλά κι' ελεύθερη όπου χρειάζεται, όπου δηλαδή ή συνθετική αρχιτεκτονική γλώσσα πρέπει να γίνει αναλυτική, όπως είναι όλες οι νέες γλώσσες, έπομένως κι' ή νεοελληνική δημοτική. Γι' αυτό θάλλάξετε όχι μόνο τις λέξεις, όσες δέν είναι δημοτικές, αλλά και τη σύνταξη, όπου δέν είναι όπλη σάν της δημοτικής. Ακόμα, θά διαίρεσετε τό μονόκωμο κείμενο σε παραγράφους, όπου νομίζετε πως χρειάζεται, για να διαβάεται εύκολότερα. Και τέλος, θά μεταχειριστήτε τη γλώσσα τών δοκιμών δημοτικιστών λογοτεχνών — του Ξενοπούλου π.χ. — κι' όχι ταλαμουντζίκια, τό ιδιωτικά, τά μαλλιαρά, μερικών νεωτέρων.

5.—Διαγωνισμός Φωτογραφίας. Θέμα: Εικόνες Ζώων εκ του φυσικού.

Βλέπετε τις «εικόνες ζώων» που δημοσιεύουν συχνά. Είναι από φωτογραφίες. Λοιπόν, μία τέτοια φωτογραφία θέλω να κάμετε και να μου στείλετε για τόν Διαγωνισμό αυτό.

Σας άφήνω την ελευθερία να διαλέξετε, ό,τι ζώο θέλετε, είτε τετράποδο, είτε πουλί, είτε άλλο—κι' ένα ψάρι άξαφνα της γυάλας ή του γυαλιού δέν θάχε τό γούστο του;—κι' είτε κατοικίδιο, σκύλο, γάτα, άλογο, πετεινό, ινδιάνο, κόττα, παπαγάλο, γαϊδουράκι, γουρουνάκι, βόδι, κουνέλι και καθεξής, είτε άγριο, άν πετύχετε κανένα λαγό, άσβό, κουνάδι, κόροκα κτλ.

Και λέγω άν πετύχετε, γιατί ή φωτογραφία πρέπει να τραβηχτή από

κοντά, ώστε τό ζώο να είναι άρκετά μεγάλο και να διακρίνονται καλά όλες οι λεπτομέρειες προπάντων του προσώπου. Έννοείται πως δέν θά πάρετε ένα μόνο ζώο ή ενός μόνον είδους. Μπορείτε, άν θέλετε, να πάρετε και πολλά μαζί, και διαφόρων ειδών. Τρία σκυλιά π.χ., ή τρία γατάκια' ένα γαϊδουράκι μ' έναν κόκορα δίπλα του, ή μια άγέλαδα μ' ένα άλογο. Μόνο άν θρωποι να μην υπάρχουν στη φωτογραφία σας, ούτε μεγάλοι, ούτε παιδιά. Τό πολύ—πολύ μπορεί να φαίνεται κανένας στο βάθος, άμυδρά.

Τάλλα τάφήνω στο γούστο σας. Η φωτογραφία σας — μία μόνη θά στείλη ό καθένας — πρέπει να γράφη από πίσω τόν τίτλο (τί παριστάνει κι' από ποϋ: Αγελάδες της Άττικής, κατσίκια του Ταυγέτου, γαϊώνια του Βασιλικού Κήπου κτλ.), τόνομά σας, τό ψευδώνυμό σας, άν έχετε, τη διαμονή, τη χρονολογία και την ηλικία.

Οι λοιποί όροι, κοινοί για όλους τους Έκτάκτους Διαγωνισμούς, δημοσιεύθηκαν στο 35ο φυλλάδιο. Στο έρχόμενο θά προκηρυχθούν άλλοι δύο Διαγωνισμοί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 όδός Ευριπίδου
τὴν 3 Αυγούστου 1940

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο δέν έχώρεσε καθόλου Σελίς Συνεργασίας. Έβρεπε, βλέπετε, να δημοσιευθούν δυο τουλάχιστο καλοκαιρινοί Διαγωνισμοί με άρκετά έκτενείς προκηρύξεις, κι' ακόμα ν' αρχίσω απ' αυτή τη σελίδα κι' ή Άλληλογραφία. Γιατί τά γράμματα τώρα είναι πολλά, πολλές κι' οι Μικρές Άγγαλιές, και πρέπει να οίκονομώ χώρο για τις άπαντήσεις μου. Έτσι ή Σελίς Συνεργασίας ή θά λείψη δόλοτα — άνάγκη! — ή θά είναι περιωρισμένη και κι' αυτό μάλλον θά σάς εούσταίνα να μη μου στείλετε καινούργιο κομμάτι, όσοι έχετε στείλει και περιμένετε να μάθετε την τύχη του, πριν παρσούν δυο μήνες. Γιατί έχω και πολλά έγκυριαμένα, που κι' έγω δέν ξέρω πότε θά δημοσιευθούν.

Καθώς θά είδες, Μυγχάουζεν, οι καλοκαιρινοί Διαγωνισμοί προκηρύσσονται δλοένα' άλλα δέν μπορεί να κάμω και Διαγωνισμό Σκακιού όπως θά ήθελες, γιατί όλιγιστα παιδιά ξέρουν τό δύσκολο αυτό παιχνίδι. Έπίσης δέν μπορώ να ιδρύσω «Όμιλο γραμματοσυλλεκτών της Διαπλάσεως». Όποιος θέλει, κάνει συλλογή και μονάχα του.

Θά πώ, Νυχτοτράγουδο, τά συγχαρητήριά σου στη Ροζελάντια και τόν Πρόμαχο για την «ξέια προαγωγή» τους σε συνεργάτες. Είμαι σύμφωνη με όσα μου γράφεις για τό φίλο σου και τό έστειλα λυσόχαρτο. Ο Άνανίας εν' έδω κι' έτοιμάζει δραστήρια την «Κυριακή» που... έπικνείται. Καλώς θά έλθης, χάρηκα πολύ.

Πολύ καλός ο βαθμός σου, Μικρή Άγνωστη, κι' εύχομαι την ίδια πρόοδο και στην Γ' Τάξη. Ο Άνανίας σ' εύχαριστεί για όσα γράφεις. Τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω με τη σειρά του' για τό Κρυπτογραφικό σου είπα στο προηγούμενο.

Τρισκατάρατε, έλαβα τις 290 δραχμές και τις διέθεσα κατά την παραγγελία σου. Πες στον καλό μου Ταρζάν πως τόν εύχαριστώ πολύ, και πως με συγκίνησε διά-

όσα γράμματα του ύστερ' από τόσον καιρό. Ναί, όταν ήλθε στην πόλη σας ο κ. Φαίδων ήταν Πάσχα και τά περισσότερα Διαπλάσπουλα έλειπαν. Έτσι στερήθηκε τη χαρά να γνωρίση ή να ξαναϊδή τόσα που έπιθυμούσε, σάν τόν Ταρζάν, τη Μαίρη Πάνου και σένα.

Ξανθή Κορφοτοπούλα, αυτό, καθώς θά είδες σου ένέκρινα, και σοϋ έστειλα τόν Όδηγό. Μά ήταν καιρός να μπής και στην κίνηση άφου είσαι καλώς συνδρομητρια. Πολύ μου άρεσε τό πρώτο σου γράμμα κι' έλπίζω να μου γράφης συχνά.

Είδα, Σκυριανόπουλο (Κ8), τί ώρατα περνάς στο νησί σου. Άν καμμία μέρα πιάσης πολλά ψάρια, στείλε μου και μένα με τό... άεροπλάνο. Είδες τι γλύκα έχει και τό ξερό ψωμί όταν είναι κανένας πεινασμένος; Ο κ. Φαίδων συνεργάζεται τακτικά μόνο στα «Αθηναϊκά Νέα» και στο «Θατήρ» άλλου έκτάκτως. Ο «Γηλέρας» τό σκηνικό του παιχνιδι, άρεσε πολύ κι' απ' όλους σχεδόν τους κριτικούς χαρακτηρίσθηκε νόστιμο, έξυπνο και χαριτωμένο. Δυστυχώς, τό έδωσες για όποστήριξη σε μη συχνάζοντο θέατρο και σε θίασο όχι τόσο άρτιο—μόνο ή πρωταγωνίστρια κ. Ήως Παλαιόλογω ήταν καλή—κι' έτσι δέν έκαμε έδω πολλές παραστάσεις. Τώρα παίζεται στην Πάτρα και κατόπι θά παιχθώ στο Βόλο, γιατί ο θίασος Παλαιολόγου, συμπληρωμένος, έφυγε για περιοδεία.

Οιακό Διαβολάκι, οι λύσεις σου δεκτές. Είχες δικιο που άργησες να μου γράφης. Πού να σ' άφήσουν όλες αυτές οι φασαρίες! Εύχαρίστες όμως. Συγχαρητήρια για τό γάμο της θείας σου με τό δεκαπενθήμερο γλέντι. Τώρα που ήσυχασες, θά μου γράφης συχνότερα.

Και τά δικιά σου, Μιράντα Στρογγύλη, όλα ώρατα, όλα εύχάριστα, και προπάντων ο βαθμός σου, εύγε! «Αρχισες λοιπόν να μαθαίνης και ποδήλατο; Μά βέβαια που ή νέα σου φίλη Μπούλυ είναι Διαπλάσοπούλα. Τόνομά της, που τό βλέπεις συχνά στην Άλληλογραφία μου, θά τό πήρες ίσως για ψευδώνυμο καμμιές άλλης.

Μυρωμένο Κρινάκι, χαίρω που είσαι τώρα καλά. Συγχαρητήρια για την επιτυχία σου στους διαγωνισμούς και τόν ιδιαίτερο έπαινο που πήρε ή έκθεσή σου, ή καλύτερη της τάξης. Εύχαριστώ που φροντίξεις και για τη διάδοσή μου. Σοϋ έστειλα τό 25 φυλλάδιο.

Πόσα βραβεία, Μύρτα Φλώρη, και πόσα 20 στο ένδεικτικό σου! Μόνο τό 12 στα Μαθηματικά όχι τόσο ικανοποιητικό, άφου μάλλον άλλες χρονιές έπαιρνες 19, και μου φαίνεται παράξενο νασαι καλή στην Άλγεβρα και να μην καταλαβαίνης Γεωμετρία! Γενικά, τό μεγάλο σου αυτό γράμμα μ' εύχαρίστησε πολύ. Άνανέωσα τό ψευδώνυμό σου και σοϋ έστειλα τό 21 φυλλάδιο.

Τό ψευδώνυμο, Μυροβόλε Μενεξέ, σοϋ ένεκρίθη, σοϋ έστειλα και τόν Όδηγό, ώστε τώρα είσαι έτοιμη για την κίνηση. Στή γιαγιά και τις θείες, τις καλές μου φίλες, χαιρετισμούς. Στην οικογένειά σου, βλέπω, υπάρχει «διαπλασιακή παράδοση», γι' αυτό και συ μ' αγαπάς τόσο πολύ.

Εύχαριστώ για τά καλά λόγια κι' είμαι βέβαιη και για τά έργα...

Στοιχειωμένο Κάβε, είδα τι ώρατα περνάς στο ήπειρώτικο αυτό χωριό, που έχει και καλή συγκοινωνία, και μπορείς να λαβαίνης εκεί τό φυλλάδιό μου κι' ό,τι σοϋ στέλνουν τά δέφια σου Διαπλάσπουλα. Για τη φωτογραφία εκείνη, όταν

θά έλθης, θά ρωτήσης τη δ. Ταμπακοπούλου.

Μεθυμένη Βαρκούλα, περαστικά, καθώς και στη μαμιά, την καλιά μου φίλη. Περιμένω να μου γράφης γρήγορα πως έγινε καλά και πως περνάς ένα εύχάριστο καλοκαίρι, άδιάφορο άν δέν πήγες σέτος έσοχή. Και πολλά άλλα παιδιά δέν πήγαν...

Χαίρω, ΑίθερΙΑ Μουσική, που μπόρσες να μου ξαναγράψης. Έ, βέβαια, όσο περνά ο καιρός και με γνρίζει κανένας καλύτερα, τόσο περισσότερο μ' αγαπά, όπως σοϋ είσαι συνδρομητρια δυο χρόνια. Και φαντάσου πιά όταν τά δυο θά γίνουν πάντε, δέκα, ως που θά έχη φτάσει ή «διαπλασις» σου!...Πολύ καλός ο βαθμός σου, εύγε. Με χαρά θά σε δω όταν, γυρίζοντας από την έσοχή, θά έλθης στην Αθήνα.

Έλαβα, Άσπρε Γλάρε, τό γράμμα σου από τό χωριουδάκι αυτό που μυρίζει ρετσίνο έλάτου κι' όπου έφτασες με βαπόρι, αυτοκίνητο και μουλάρι...Γιά τά κομμάτια σου πρέπει να περιμένω, γιατί αυτόν τόν καιρό που δέν υπάρχει άρκετός χώρος, ότε για δημοσιεύσεις ότε γι' άπορίσεις, ή Σελίδα μένει πλάσι. Σοϋ έστειλα τό βραβείο σου. Άφου δέν είχες έχωριστή κλίση για καμμία έπιστήμη, έκαμες καλά που άκουσες τόν πατέρα σου και θά γίνης γιατρός. Λοιπόν, καλή επιτυχία.

Μικρή Έλληνοπούλα, σήμερα μόλις άπαντώ σ' ένα παλιό σου γράμμα—δ' Ιουνίου—που κι' έγω δέν ξέρω πως έμεινε. Ήταν τότε που μελετούσες για εξετάσεις και δέν άμφιβάλλω πως θά πήγες λαμπρά. Ώρατα και τά Π. Πνεύματα. Αλλά μήν τά γράφης μαζί με τό γράμμα, πάντα σε χωριστό χαρτί.

Χαίρω, Φαλαγγιτάκι, που ο μπαμπάς μετατέθηκε όριστικώς έδω και θά σ' έχω στο έξης κοντά μου. Τώρα περιμένω τη νέα σου διεύθυνση. Και σ' εύχαριστώ που σκοπεύεις να εργασθής και για τη διάδοσή μου, από τόν Όκτώβρη που θά πές στο σχολείο. Μην άργήσης να μου ξαναγράψης.

Ξανθή Οιακοπούλα, άφου βαθμολόγησαν με τόσο αυστηρότητα, ο βαθμός σου μου φαίνεται πολύ ικανοποιητικός. Οι λύσεις σωστές. Ναί, άμα τά 18 τετραδάκια σου γίνουν 50, θά τά δώσω σ' ένα ώρατο θυμιατό Λεύκωμα και...θα εξακολουθήσης τις ανταλλαγές για να κάμης κι' άλλο.

Κι' έγω, Γκλόρια, είμ' εύχαριστημένη για όλες αυτές τις καλές φιλικές που έκαμες από μένα. Είπα στέν κ. Φαίδωνα πως είναι ο αγαπημένος σου συγγραφέας και με χαρά θά σε γνωρίση τώρα που θά έλθης έδω. Έγκρίνω τό σχέδιο τών σπουδών σου κι' εύχομαι κάθε επιτυχία. Λυσόχαρτο έστειλα.

Καπετάν Άγρα και Πανελλήνιε Πόθε, ώρατα εκπλήξη τό κοινό σας γράμμα. Άν έσσις, μοιανότι ξαδέρφια, δέν έπρεπε πως είσαστε Διαπλάσπουλα, έγω δέν ήξερα πως είσαστε ξαδέρφια. Είδα τί ώρατα περνάτε στη Λίμνη και σάς εύχαριστώ που θά φροντίσετε εκεί για τη διάδοσή μου. Έσο λοιπόν, Καπετάν Άγρα, ήσουν ο άνώνημος τών Εύσήμων; Κόιταξ, στά ποτελέσματα του 1940, θάχης πολύ περισσότερα από 35.

Ναυτοπούλα, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες σου ένέκρινα. Ήταν καιρός να μπής και στην κίνηση, άφου με διαβάξεις 4 χρόνια — από όκτώμιο χρονών δηλαδή—κι' έχεις γιαγιά, μητέρα κι' άδελφές καλές Διαπλάσπουλες. Ο κ. Φαίδων, ο Άνανίας κι' ή Κυρά-Μάρθα σ' εύχαριστούν για τά καλά λόγια.

Άργυρά Πανσέληνε, Χρυσόπτερε, Αετέ, που άργησες να μου ξαναγράψης, Ύδραιόπουλο, Δοξασμένη Ύδρα, Κίτρινη Άράχνη, Απολόμνη του Μπελβεντέρε, Τάυ Σή, Σίφωνα με τό ζήδοο ξεσπάθωμά σου, Στραβοξύλο και Σπίθα καλά μου παιδιά, και τά δικιά σας ώρατα γράμματα διάβασα με μεγάλη εύχαρίστηση, έστέλεσα και τις παραγγελίες σας, αλλά, έλλείψει χώρου, δέν μπορώ να σας άπαντήσω και χωριστά.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Αίμων, ά. (ΤΑ). Άγοιάνθρωπος, ά. (ΝΣ). Άσπρος Ράν, ά. (ΜΤ). Πολυλογού, κ. (ΕΚ). Χαρουγί, κ. (ΑΤ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ός σήμερα έλαβα και τά έξης: «Η όψις του Γομφασίου κατά τας εισιτηρίους εξετάσεις», «Δέν έβρεπε», «Γαλήνη», «Βαρκάδα», «Ο ήλιος ο άρβανιτικός», «Βράδυασμα», «Αδάσποτος Γάτος», «Πώς γώρια στη φυλιά», «Νεογέννητο», «Η χαρά που φέρνει ή Διάπλασις», «Τό νησάκι μου», «Ένας παράς», και διάφορα της Πειραιώτισσας που είναι όμως για τις άλλες σελίδες του φύλλου και θά διαλέξω τά πιο κατάλληλα.

Απορρίπτονται: (με λίγα λόγια γιατί έχουν μαζευτεί δυο μνημόν άπορίσεις). «Απορίσεις» του Δωδωναίου. Δέν φαντάζομαι να τόν κτυπήση «σάν κεραυνός θανάσιμος» αυτή ή άπορίση, ότε να πάση άποκαμωμένος σε μία πολυθρόνα. Άς ιδή, καλύτερα, τί κομμάτια δημοσιεύσων ήθως κι' άς προσπαθή να γράφη όμοια, άνάλογα, κατάλληλα...—«Πόλεμος-Ειρήνη» του Π.Α. Ακατάλληλο για τη σημαρην περιστάση.—«Νύχτα» της Δόξ. Υδρας. Ατεχνό πρωτόλει. Νά μάς στείλη κάτι που θά έχη γράψει τώρα.—«Ο χρόνος κυλά» της Σούβιας. Πά πώ τί άπαισιόδοξο. Απορώ πως παιδιά που έχουν δλη τη ζωή μπροστά τους μπορούν να γράφουν τέτοια πράγματα.—«Σκέψεις» του Απολλωνίου του Μπελβεντέρε. Ακατάλληλες.—«Ο ζητιάνος» του Γκρέκο. Πολύ θλιβερή περιγραφή που δέν άφήνει καμμία άπήχηση. Για να κάνουν άντύπωση τέτοιες περιγραφές θέλουν γράψιμο από τεχνίτη.—«Θέλω» του Ξανθού Ίπποτη. Νόστιμο τό θέμα, ύστερ' από τόν έκτέλεση και κατά τό μέτρο και κατά τις όμοιοκαταλήξεις.—«Ένας χρόνος πέρας» του Δίστ. Πολύ κοινά γραμμένο.—«Ένα τέχνασμα του Ραμπέρλα» της Μαίμουδίσσας. Όχι ιδιαίτερος νόστιμος.—«Τρελή ζωή». Ηθελε κάπως ζωηρότερο και ζωντανότερο γράψιμο. Τό σκίτσο καλό στην έκτέλεση, άλλα πετροπόλεμος μ' ένα μονάχα πρόσωπο επί σκηνής είναι μάλλον... μαγική εικόνα! Νά ξανασταλή διορθωμένο.—«Νύχτα» σ' ένα χωριό της Νάϊ Νεούξ. Γκερλινικό. Κάνετε πώ άπλές περιγραφές. Μεγαλύτερη φειδώ στα έπίθετα.—«Τ' όνειρό μου» του Τετάνος. Νόστιμο, ύστερ' από πάρα πολύ στην έκτέλεση. Έχω στα χέρια μου όσα κομμάτια έλαβα μετά την 20η Ιουνίου.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Χελιδονάκι (περαστικά τό χέρι τό σκίτσο σου πολύ καλό για τό παίχμα θά σοϋ πώ άμα τό διαβάσω περιμένω) Κρητικοπούλα (έστειλα 13 τετράδια περιμένω γράμμα σου από την έσοχή). Νάϊ Νεούξ (θα σοϋ άπαντήσω στο έρχόμενο, περιμένε) Παπουτσάκι Γάτον (σε

συγχάρω πού ήλθες πρώτος και με τόσο καλό βαθμό· περιμένω τις έντυπώσεις σου από την κατασκήνωση.) **Κόμμετα Μόντε Χρίστον** (ἐγκάρσιες εὐχές για τὰ γενέθλιά σου· λυόχαρτο ἐστειλά·) **Μικρόν 'Αεροπόρον** (Ὁδηγὸ καὶ τετραδία ἐστειλά· τὸ Π.Πνεῦμα γράφεται χωριστά· στείλε καὶ κανένα κομμάτι νὰ ἰδοῦμε.) **Μαργκον Μπότοσαρν** (εὐγε πού πήρες τὸν πρῶτο βαθμό· μετέπειτα ὄνομα δὲν ἔχω κανένα· ἀλλὰ πού ξέρω γιατί ἡ Μπούλν δὲν ἀνταποκρίθηκε στὴν αἴτησή σου;) **Φοῖβον** (ἔλαβα, ἐστειλά· ἡ Π.Ι. δὲν εἶναι.) **Μύρωνα** (ἔχει καλῶς.) **Μπουμποῦλ** (εὐχομαι καὶ περιμένω.) **Ὀνειροπόλον τοῦ Ταῦγέτου, 'Ιαίδα** κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας** ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 'Ιουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστου. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ του δακτύλῳ μέχρι τῆς 10 'Οκτωβρίου

452. Δεξιόγραφος

Κάπου ἔγινε ἀνταρσία
Μὰ με πρόθεση καλή·
Καὶ νά, τώρα ἡ Ἐκκλησία
Μιά λαμπρὴ κάνει γιορτή.
Κεφαλλονίτικο 'Ελατο

453. Συλλαβόγραφος

Στ' ἄρθρα θὰ βρῆς τὸ πρῶτο μου,
Ἐπίρρημα εἶναι τῆλο,
Κι' ἕνα πουλὶ γεννοῦν τὰ δυὸ
Μ' ὠραία φτερά, μεγάλο.
Κεφαλλονίτικο 'Ελατο

454. Τονόγραφος

Ρῆμα κοινὸ καὶ στὴν κοινή,
Μ' ἂν κατεβάσουμε τὸν τόνο,
Στῆς Καρχηδόνας θ' ἀνεβῇ
Τὸν ξακουσμένο παλιὸ θρόνο.
Κεφαλλονίτικο 'Ελατο

455. Αἵωνμα

'Αναρριχώμενο φυτὸ
Τὸ ἀρσενικό μου.
'Εξυπνο δόλωμαυρο πτηνὸ
Τὸ θηλυκὸ μου.
Μαχαρὰν

456. 'Εξάγωνον

*** = Υἱὸς τοῦ Νῶε.
**** = Αἰχμηρόν.
***** = Πόλις τῆς 'Αραβίας.
***** = Ἐντομον ὀχληρόν.
***** = Θεότης.
*** = Πτηνὸν ὠδικόν.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

457. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2815325 = Κράτος.
32378 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
45325 = Κράτος.
54625378 = Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
654273 = Χημικὸν στοιχεῖον.
7816273 = Θεραπευτικόν.
812378 = Πτηνόν.
Δοξαζόμενο 'Ακρωτήρι

458—463. Μαγικὸν Γράμμα με Διπλὸ Κεφάλι.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
πρόξ, γένος, ἔπος, ἔριον, βέλος, Κύρος.
Εἰς τὰς σχηματισθσομένας λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰ ἀρχικά τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.
Δοξαζόμενο 'Ακρωτήρι

464. Διπλὴ 'Ακροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητὴν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ὁμηρικὸν βασιλέα:

1, Μουσικὸν ὄργανον· 2, Ἐνὸν νόμισμα· 3, Πρωτεύουσα πολιτισμένου κράτους τῆς Ἀφρικῆς· 4, Ἄλλος ἀρχαῖος λυρικός· 5, Πούς τοῦ ἀρχαίου στίχου· 6, Ἀρχαῖον νόμισμα· 7, Ἀρχαία περίφημος πόλις.

465. Μικτόν

λπς — οο — τρς

466. Γριφός

ΗΗΗΗ Η ε
Η Η ΗΗ ε ε
ωώ! φ 1 Η Η Η Η τ' ε
Η Η ΗΗΗ ε ε
Η Η Η Η ε
Δοξαζόμενο 'Ακρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 22

257. Λάϊος (λᾶ, 'Ιος). — 258. Γάϊος-γάμος. — 259. Ἀχρίς-χάρις — χάρις. — 260. Ἡ περισπωμένη. — 261. ΔΟΜΒΑΡΔΙΑ 262. Ὁ Ἀρχά-Ο Α Ν Υ Ι διος, ἡ Ἀρχά-Μ Α Ι Α Ν Δ Ρ Ο Σ δία, τὸ Ἀρχά-Β Α Α Ρ Α διον. — 263. ΡΗ-Α Ν Ν Α Σ, Ν Α Υ Σ ΝΟΣ (Ρούθ, σΗ-Ρ Δ Ν Χ Ι μαία, ΠηΝειός, Δ Υ Ρ Ρ Α Χ Ι Ο Ν πόλος, ρανίΣ). Ι Ο Υ Ο Α — 264. Ὁμοιος Α Ι Σ Α, Σ Ι Ν Α Ι ὁμοίω ἀεὶ πελάζει. — 265. Μέγας εἶσαι, Κύριε. (μέγα σὺ σὲ κιό, υἱέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 543] **Π**ερὶ σκόπιον, Μπράβο! «ντορίζετε» ὑπεραρκετὰ! — Ταυρομάχε, «πανλυτήριον» ἢ σχεδὸν — πανλυτήριον; ... ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 544] **Σ**υνεχίζω ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλαγὴ Μ.Μ. μετὰ Διαπλασόπουλα-ες 14—16 ἐτῶν. Ἐκθὲς Ἰππότης εὐχαριστῶ. Τετραπύλλο Τριφύλλι γράμμα δὲν ἔλαβα. Εὐχαρίστητος δέχομαι ἀλληλογραφία καὶ Μ.Μ. Στείλτε: Ἀγγελικὴ Παμόνη, Τρίτωνος 9. Παλαιὸν Φάληρον. Ἀνώνυμη Διαπλασόπουλα

[Μ' — 545] **Μ**παίνοντας στὸν διαπλασιακὸ κύκλο δὲν χαιρετῶ κανένα! Δυὸ φορές δὲν χαιρετῶ τὸν σύλλογον «Περὶ σκόπιον» ἀφοῦ ἔλοι ἐμολογοῦν πὺς δὲν ἀξίζει τίποτε... Ὅτε τὸν Μενχίε προτοῦ μεγαλώσει... Ὅτε τὴν Γιλόρια, πού θέλει νὰ μᾶς παραστήσει τελευταῖα τὴν σπουδαία... Ἀν παρατᾶς, καὶ μὲν, τὴν ἀνόπαρτη γενναίότητα!... Χθὲς ἀκόμα σὲ βλέπαμε νὰ κρατᾶς τὴ μαμὰ σου ἀπ' τὸ φουστάνι γιὰ νὰ μὴ χαθῇς! Θέλεις τώρα νὰ τὰ λέμε γιὰ νὰ μᾶς μαθαίνουν καὶ οἱ ἄλλοι; ... ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

[Μ' — 546] **Δ**ιαπλασόπουλα-ες, ἀλληλογραφῶ μετὰ λους-ες σὰς. Δ/σις: (Μ' 409). Γαζία, Δακρυζόμενο Χαμόγελο, Ποδηλάτρια, Γιλόρια, ἔστειλα. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

[Μ' — 547] **Α**λὲ!! Σιδερένιο Χέρι = Φαρακλός. **Ε'!... Μάκη (!!!).**

ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ, ΑΙΘΕΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

[Μ' — 548] **Α**ποσύρομαι Δημοψηφίσματος Ἰδεῶδους. Δόγοι ἀνώτεροι. «Κατάσκοποι», τόν. ... Ὁκτώβριον !!!

Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος

[Μ' — 549] **Β**ασίλισσα τῶν Ρόδων, φαίνεται ὅτι τὸ Δεκέμβριο εἶχα πέσει σὲ λήθαργο. Γιὰ νὰ συνέλθω ἤλθα καὶ μετὰ τῶν Ἀ' Βοηθειῶν. Ἐπ' εὐκαιρία σὰς εὐχαριστῶ διὰ ἀφορμὴν πρὸς αὐτοκρινιτάδα. ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 550] **Α**ος Διαγωνισμός Ἀλκυόνος — Βονα-πάρτου: «Πὺς βλέπετε τὴ Διάπλασι;» Ἀπαντήσατε εἰς πεζὸν λόγον ἢ ἄμετρως. Συμμετοχὴ 5 δραχμῶν. Προθεσμία 1 Ὁκτωβρίου. Βραβεῖα: 1ον τόμος Διαπλάσεως. 2ον καὶ 3ον ἐκλεκτὰ βιβλία. Διευθυνσις: (Μ'—441).

[Μ' — 551] **Ε**ξακολουθῶ ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλαγὴ τετραδίων. Δ/σις: Τάσων Ἀλεξανδρόπουλον, Σταυροπηγί, Εὐρυτανίας. Ἀλκυὼν, νὰ περιμένω; Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι, Σίφωνα, ἔστειλα γράμματα χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησιν. Ἀδολάφ, ἔστειλες; Δοξαζόμενος Γλάρος

[Μ' — 552] **Γ**έρο τοῦ Μωριά, ἡ Δ/σις μου εἶναι: Δις Δωρὶς Χρηστίδου, Παπαδιαμαντοπούλου 14, Ἀθῆναι. Πίστις—Πατρίς

[Μ' — 553] **Κ**απετὰν Τρομάρα, γιατί ζητᾶς νὰ κάνουμε τόπο; Ἐστὶ τόσος χοιρὸς; **Πράσινο Ἄλογο**, στὸ ἄτ παζάρ νόμισες πὺς βρῖσκασαι καὶ μᾶς δειχνῖς τὰ δόντια; Καὶ τί σπουδαῖο ἔκανες τελοσπάντων γιὰ νὰ περιμένῃς ἀντίστασιν; **Διαπλασόπουλα, γρηγορεῖτε!** Ἄν συμμαχήσουν αὐτοὶ οἱ δύο γενναῖοι, εἴμαστε ὅλοι χαμένοι!! ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 554] **Α**ηδὸν τῆς Τήνου: ἡ διευθυνσις σὲ ξεγέλασε... ἡ τορπιλλή σου ἡστέ-χηςε διατὶ διητύθυνας ὁ

ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΓΑΡΧΟΣ

Υ.Γ. Πάρε κανένα... θερμόλουτρο νὰ συνέλθῃς!!!

[Μ' — 555] **Δ**ιαπλασόπουλα-ες τῆς Πεντέλης τῶν 15 ἐτῶν, θέλετε νὰ γνωριστοῦμε; Ἀφῆστε σημεῖωσιν στὸ καφενεῖο «Λαῖκα» διὰ **Μικρούλα Τραλαλά**

[Μ' — 556] **Ο**ποια Διαπλασόπουλα-ες, ἡλικίας 13—16 ἐτῶν, ἐπιθυμοῦν ἀλληλογραφία μ' ἕνα ἱππότην, νὰ στείλουν στὴ διευθύνσιν (Μ' 480).

Ξανθὸς Ἰππότης

[Μ' — 557] **Α**νακοίνωσις: Σὲ κάθε ἀγγελία, γράμμα, ἢ εἴ τι δῆποτε ἄλλο, θποῦ τὸ ψευδώνυμό μου εἶναι παρεμφερές... δὲν δίνω σημασία καὶ ἀπάντησιν.

ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 558] **Τ**ριφύλλι: καὶ τετραδία «μωρόν»;... Γαρβένια: γράμμα χωρὶς τόνους, ὅχι δμως ἄτονο... Ἰδεῶδες: ὑπερχιλιάσας... ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ